

Uçan Balon

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Mart 2014

Zorla güzellik olmadı mı olmuyor işte. Bunu benden iyi kimseler bilemez. Evet, iddia ediyorum. Yeri geldi mi, ite kaka yürüeyebilen her ne ise asla nihayete varmıyor.

Kimine göre mükemmeliyetçi, kimine göre hayalperest ve yeri geldi mi de nankör. Evet, nankör. Elindekinin kıymetini bilmeyip, burnunun dikine giden. Yapabileceğim bir şey yok: Ya kıymet diye addedilen mutlu etmiyorsa ve huzur bulamıyorsam.

Duygusal olmak bir seçim değil tamamen mizacın o doğrultuda olması. Ve bu asla ve asla realist olmama da engel olmadı, olamaz da.

Ufuk çizgisinde uçuşan o rengârenk balonlar peşinden koştuğum. Balon dedim de aklıma geldi: Ufacıkken ne zaman uçan balon alsam karyolamın ayakucuna bağladım ve o güzelim rengine takılı kalırdı gözlerim uyumazdan önce. Hissettiğim o mutluluk balon eşliğinde uçmak kadar keyif verirdi bana. Ama ya sabah oldu mu nasıl da ağlardım canımdan can çekilirmişçesine. Altı üstü balon söner ve uçma vasfını yitirirdi. Elimden en sevdiğim oyuncağım alınmışçasına ardı arkası kesilmezdi gözyaşlarımın.

Ve yine koşa koşa gider yeni bir balon alırdım her seferinde üstelik üzüleceğimi bile bile ama diğer taraftan da diler ve umut ederdim; belki bu sefer sönmeyecek ve hala salına salına süzülecek havada diye.

Peki, ne değişti onca sene geçmesine rağmen? Objeler, imgeler ve istekler ama ben yine aynı benim. Yapabileceğim bir şey yok ki: Küçük mutluluklar ve ipe sapa gelmez üzüntü kaynağı olarak addedilen ufacık dertler.

Herkesin derdi, tasası, hüznü kendine. Bu yüzden herkes tarafından anlaşılacak gibi bir mecburiyetim ya da derdim yok. Ama yine de anlaşılacak ve destek görmek istiyor insan.

Utanmasam her gördüğüm uçan balonu alır ve yine aynı taktiği kullanırım. Büyük ihtimalle de uyanınca oturup ağlarım. Kolay ağlayan ve kolay da gülebilen biri olmak hemen değişken olarak algılanacaktır, biliyorum. Ama anlık değişimler genel gidişatı asla bozamaz. Zira doğrularım yine doğrudur ve hep de böyle oldu ömrüm boyunca. Ufak tefek standard sapmalar tabii ki mevzu bahis ama bu da demek değil ki üç yüz altmış derece değişeceğim.

Seneler geçerken olgunlaşıyor bir yandan insan ama yine de sabit kalan çok şey var. Sanırım yedimde

neysem yetmişimde de o olacağım.

Zaman, mekân, idealler, insanlar sürekli hızlı bir değişim içersinde ama sabit kalan insanın kendisi. Evet, biliyorum ve itiraf da ediyorum değişim geçirdiğime ilişkin ama temel hala aynı ve sağlam. Sanırım harcı itibariyle ve de ön görüp, benimsediklerim gereği kolay kolay da yıkılmaz bu bina. Zira büyük ölçekli sayısız deprem ufak tefek çatlakların haricinde bir yıkım yaratmadı. Her ne kadar fay hattında geçen bir hayatım olsa da çok şükür yeteri kadar korunaklıyım. Bu açıdan kentsel dönüşüm gerekmiyor ve gerekmeyecek de. Şaka bir yana hep de öyle olmak zorunda değil miyiz? Tabii ki şartlarımız ve koşullar uygun olduğu sürece. Olmalı da, olmak zorunda ve dayanak noktamız aslında bizim en önemli noktamız.

Çok şey eksik olabilir insan hayatında. Varsın olsun: Yetinmeye bildikten sonra. Zira sınırsız istek ve gereksinimler. Ve bu açıdan da sabredip, şükretmeli.

Ve bu gücün tek kaynağı: İçimizdeki maneviyat ve O'nun sonsuz gücü. Tabii ki yaşanmışlıklar ve hayat tecrübesi. Her olay ve karşılaştığımız her insan daha da güçlü kılıp, motive etmekte bizleri. Gerçi olumsuzluklar aşırı kırıcı ve yıkıcı olabilmekte ama yine de her olumsuzluktan kendimize olumlu değerler katmalıyız.

Hayata genel anlamda bakıp, değerlendirmek önemli olan. Ve tabii ki insanlara ve olaylara da. Güzellikleri çekip almalıyız içersinden sadece güzel ve olumlu tarafları. Varsın çirkinlikler ve olumsuzluklar arka planda kalsın.

Ve tanımak kendimizi, sorgulamak eksik yönlerimizi ve törpülemek tüm olumsuzlukları. En azından deneyip, uğraş vermeliyiz. Eninde sonunda mutlu olmamak için hiçbir neden yok.